

Bozgurtlaryň ölümi -22/ romanyň dowamy

Category: Kitapcy,Sözler,Taryhy proza

написано kitapcy | 23 января, 2025

Bozgurtlaryň ölümi -22/ romanyň dowamy Bölüm 2.07 – YOLDA

Ötüken'den uzaklaştıktan sonra yürüyüş düzeni değişti. Savaş yürüyüşlerinde olduğu gibi en önde iki öncü bulunuyor, bunlar kafilenden birkaç yüz adım ileride gidiyorlardı. Kafilenin en önünde, iki yanında Işbara Alp ve Böğü Alp olduğu halde Tunga Tigin yer alıyor, bunların ardından Işbara Alp'ın ve Tunga Tigin'in onbaşlıları geliyordu. At uşakları, yedeklerindeki atlarla birlikte onbaşlıların arkasında idiler. En geride erler vardı. Arada bir, onbaşılardan biri kafilenden ayrılıyor, dört nala sağa, yahut sola giderek ufukları gözetledikten sonra yine kafileye yetişip sırasına giriyordu.

Üç elçi de pek az konuşuyorlardı. Tunga Tigin'le Işbara Alp eskiden biraz tanışıyorlardı. Böğü Alp'ı ise yalnız orduda görmüşlükleri vardı. Zaten o da konuşmağa pek niyetli değildi. Birinci, ikinci elçilerin aklında hep Böğü Alp'ın kağanla konuşması vardı. Üçüncü elçi ise kağanla konuşurken ne diye bir sırasını getirip şu Onbaşı Pars'ı anlatmadım diye yazıklanıyordu.

Tunga Tigin'in dört onbaşısı iyi giyimli, iyi yapılı, iyi durumlu yiğitlerdi. Bunlardan ikisi, Onbaşı Karpak'la Onbaşı Burguçan kardeştiler. Kardeşlikleri benzeyişlerinden de belliydi. Uzun boylu, yeşil gözlü, kumral saçlı bahadırlardı. Karpak, alnındaki ve yanağındaki kılıç yarası izleriyle çok savaşlara girip çıkmış olduğunu gösteriyordu. Burguçan ise sol gözünden şakağına doğru uzıyan çizgi ile ölümcül bir ok yemiş olduğunu anlatıyordu. Burguçan'ın sol gözü iyi görmezdi.

Onun için eskiden keskin nişancı olan onbaşı şimdi herkes kadar ok atabilirse Tanrı'ya şükreliyordu.

Onbaşı Alka, bir noktaya diktiği çakır gözleriyle daima bir şey düşünüyormuş duygusu veren bir yiğitti. Anası Uygurdu. Onun için onu Ötüken’de çok defa Uygur Alka diye çağırırlardı. Çok çevikti. At üzerinde yapmadığı ustalık bağlı olduğu halde bir sıçrayışta bir ata binmiş, Ötüken’e kadar aç ve susuz olduğu halde elleri bağlı, bu atla gelebilmişti.

Daha yeni onbaşı olan Yağmur ise ötekilere benzemiyordu. Esmer yuvarlak yüzünün ortasında kara gözleri hep gülümsüyordu. On yedi yaşında idi. Dolgun yanakları vardı. Bu yüzden, ona ilk bakanlar karşısındaki çok şişman sanırlardı. Halbuki Onbaşı Yağmur şişman değildi. Orta boylu, ağır hareketli idi. Fakat umulmadık zamanlarda çok çevik ve sert hareketler yapar, mesela okunu yaya yerleştirdikten çok ağır davranır da sonra yayı çekip gezliyerek ok salarken pek çevik olur, bunları da hep gülümsüyerek yapardı.

Işbara Alp’in onbaşılardan Yamtar’la Sançar hep yan yana gidiyorlardı. Sançar asık yüzü ile ileriye bakarak susuyor, hattâ arada bir Yamtar’ın söylediği sözlere de ya tek sözle cevap veriyor, yahut bunu da yapmıyordu.

At uşaklarından Gümüş’le Yumru da yan yana gidiyorlar ve galiba bütün kabile arasında da en çok bunlar konuşuyorlardı. Gümüş, tıpkı babası Çalığ’a benziyordu. Yumru ise anasına bıraktığı dört gümüş akçanın onları uzun zaman daha doyuracağından emin olduğu için her zamankinden daha güler yüzlü idi. İki teyze oğlu, ömürlerinin en kaygısız günlerinde idiler. Konakladıkları yerlerde çadır kurmak, ateş yakmak, at tımar etmek, gün doğmadan kalkıp çadır sökmek onlar için işten bile değildi. Hele evlerine pek büyük bir servet bırakmış olmaları gönülleri sevinçle dolduruyordu.

Gün batarken bir su başında konakladılar. Çadırlar kuruldu. Ateşler yakıldı. Tunga Tigin’in buyruğu ile iki er nöbete durdular. Gece ortasına doğru nöbetçiler değişecek, onbaşılardan biri de nöbetçileri kontrol edecekti.

0 gece, gün doğumuna doğru nöbette bulunan Gümüş, uzaktan atlı bir gölgenin çok yavaş ve sessizce yaklaştığını görünce yayına bir ok yerleştirerek atını sürdü. Yirmi otuz adım yaklaşıncaya yayını gererek bağırdı:

– Dur bakalım! Kimsin?

Atlı gölge, Gümüş’e tanış gelen bir sesle cevap verdi:

– Yabancı değil, Ötüken’den geliyorum.

Gümüş atını sürerek yanaşınca sırtındaki sadak, belindeki kılıçtan başka; atın terkisine asılmış kopuzu ile Ötüken’in ünlü ozanı Çuçu’yu tanıdı. İkisi arasında otuz adımdan yapılan sert konuşma konak yerindekilerin hepsini uyandırmıştı. Çünkü hepsi tetikte idiler. Gelen yabancı olmadığı için de yeniden uykuya dalabilirlerdi. Fakat gelenin Çuçu olması hepsini kaldıracak kadar kuvvetli bir tesir yapmıştı. Tunga Tigin ona doğru yürüyerek gülümsedi:

– De bakalım Çuçu! Seni ardımızdan buraya atan şey nedir? Yoksa kağan seni de dördüncü elçi mi seçti?

Çuçu atından atlıyarak Tunga Tigin’i selâmladı:

– Hayır Tigin! Atamın, anamın öz yurdunu özledim. Batı kağanının eline gidersem doğduğum yerleri, kocamış anamı bir daha görürüm diye geldim. Umarım ki beni aranızda çok görmezsiniz.

– Seni aramızda görmekle kıvanır, övünürüz. İçimizde ozan yok. Batı kağanının katında ozanlar karşılaşması olursa sen de Doğu Türkleri için çıkar mısın?

– Buyruk senindir Tigin! Batı elinde doğdum ama günümün çoğu doğuda geçti. Doğulu da sayılırım. Zaten benim için Türk’ün doğulusu, batıllısı olmaz. Türkleri doğulu, batılı diye ayırmak kağanların, tiginlerin işidir. Ozanların değil...

Tunga Tigin yeniden gülümsedi:

– Yorulmuş olacaksın!

Sonra at uşaklarından birine seslendi:

– “Çuçu’ya kımız sunup et verin!”

Çuçu geldikten sonra kimse yeniden uyumak isteğini duymamıştı. Zaten tan yeri de ağarıyordu. Yürüyüş düzeni kurulduğu zaman Tunga Tigin, Çuçu’ya seslendi:

– Çuçu! Yürüyüşte dilediğin yerde bulunabilirsin.

Böylece, elçi alayı günleri gece, geceleri gün ederek yola koyuldu. Her iş düzeninde gidiyor, ara sıra av avlanmasından başka bir değişiklik görülüyordu. Taryhy proza